

מה:

עין משפט
נר מצוה

קבד א מ"י פ"ט מהל'
טוען הל' ב קמג פ"ט
זה טועש' ח"מ פ"י ר"ל
א פק"א ב ופ"י ר"ל פק"א:
קבד ב טועש' ח"מ פ"י
קלד פק"א ד:
קבדג א מ"י פ"ט מהל'
פקדון הלכד ב ופ"י:
מהל' טוען הל' ב קמג שס
טועש' ח"מ פ"י קלד פק"א
א ופ"י ר"ל פק"א:
קבדו ד מ"י פ"ט מהל'
טוען הל' ב ופ"י:
מחלסות שריכות הל' ב קמג
ועפ"ן ב טועש' ח"מ פ"י
פט פק"א ה:

מוסף רש"י

כל זמן שהטלית ביד
אומן. דכעל הכית הי
המולת מחכירו עליו הרמיה
להביא פדים שלא קצץ אלא
אחת (שבועות ח.א).

רבינו גרשום

[illegible]

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

עדים אפי' לא ראה דלא מהימנא אמאי אינו נאמן במינו דאי נפי
אחר החורטין לך ומיחו קשה לשון אי הכי אפילו בעדים נמי לא
ששמע הכי אלא משמע אי הכי דשלא בעדים נאמן במינו בעדים
נמי הוה לך למימר מינו בשלמא לירי דלית לי מינו שלא בעדים
בעדים נמי לית לי מינו שלא ליריך
קשה ור"מ דחק לפרש ואין נראה
כלל לר"י: **המפקיד** אצל חברו
בעדים צריך להחזיר לו בעדים.
וזהו אמת מהימנה במינו דאי נפי
נאמן נאמן בלאומין כדוף המוכר
אחר הבית (לקמן דף ע. וסע) גבי

המפקד אצל חבריו בעדים אינו צריך להחזיר לו בעדים לא ס"ד אלא המפקד אצל חבריו בעדים צריך להחזיר לו בעדים (6) מיתבי אביי ראה עברו ביד אומן וטליתו ביד כוכב אומר לו מה טיבו אצלך (7) אתה מכרתו לי אתה נתת לי במתנה לא אמר כלום בפני אמרת לו למוכרו וליתנו לו במתנה דבריו קיימין מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא אמר רבה סיפא כיוצא במתנת ידי אחר וקאמר ליה אחר בפני אמרת לו למוכרו וליתנו במתנה מינו דאי בעי א"ל מיך זבנתיה כי א"ל נמי בפני אמרת לו למוכרו דבריו קיימין ומהימן קתני מיהת רישא ראה היכי דמי אי דאיכא עדים למה לי ראה נתיי עדים ונשקול אלא לאו דליכא עדים וכי ראה מיהא תפיס ליה לא לעולם דאיכא עדים והוא דראה והא אתה הוא ראשון המפקד אצל חבריו בעדים צריך לפורעו בעדים אמר ליה הדרי בי מתיב רבא לסיועי לרבה (8) הנהנתן טליתו לאומן אומן אומר שמים קצצת לי והלה אומר לא קצצתי לך אלא אחת כל זמן שהטלית ביד אומן על בעה"ב להביא ראיה נתנה לו בזמנו נשבע ונטל עבר זמנו המוציא מחבירו עליו הראיה ה"ד אי דאיכא עדים ליחוי עדים מאי קאמרי אלא

[illegible]

נתנה לו בזמנו **נשבע** ונוטף. וא"ת והא' אמר צפ' המקבל

(ב"מ דף ק"ב: וס"ט) אומן אומר שמ"ס קצנ"ט ל"י והכל אומר
 קצנ"ט א"ל אל"ף אחת המנוחית מחזקו עליו הראשי קצנ"ט מידע
 ידוע וצ"ל כל הנשבעין (שנשבע דף מ"ו וס"ט) פריך ל"י ומשני דק"ל
 הכא כרבי יהודה קצנ"ט נמי לא מצינן טעמו הוא פסולו וז"ל
 דל"כ לאחר זמנו נמי אח"י אחר המע"ה הוא ל"ן למימר נשבע
 ויטול זמנו טעמא חמירין בעלמא לאחר זמנו א"ל נשבע ויטול
 דמפסר דמיא כל הנשבעין חזקה דל"ן שכיב משהו וז"ל א"ל
 געב"י עובר בכל תלין והכל היה שיהי שכיב וצנ"י עבר דמדה
 שקצ"ן לו אחת ועדיין חי"ב לו וליכא למימר דמיירי כגון דאמר לא
 קצנ"ט א"ל אל"ף אחת ופרעמי ק"ל דל"כ בזמנו אח"י נשבע ויטול
 כרבי יהודה מוקמי לא וליכא צ"י הודאש במקצת א"ל לתק
 נמי א"ל שחור חזקה אחת קצנ"ט ל"ן כדנשקל השהמי דלא
 געבר בכל תלין דמ"מ חזקה דל"ן שכיב משהו שכיב ליכא דה"י
 חזקה אחת ודומק לומר דמ"מ חזקה דשישה שיהי וצ"ל דלא
 חזקה (א) דלא שיהי לא שיהי: **א'** דבא"ב עדים א"חור מאי
 חסר. דחול ידע הנה"ל דרגילותו הוא מיתה לר"י עדיפא

הוא היה למיפוך דאי איכא עדים וראה דחכמי לא מסיק א
הוא היה למימר בשלמא לרבא מוקי לה בדליכא עדים דמהימן
לא מהימן בנינו יש לומר דרבי קאמר אי דאיכא עדים ואח
עדשים מאי קאמרי אלא לאו דליכא עדים דמו לא מניין לאוקומי דכל

המפקד אצל חבירו בעדים אין צריך להחזיר לו בעדים כי אל
ממי לקוח הוא בדי מהימן ולא משכחת ממני דקמי אומן אין
לו חוקה אלא היכא דררה לא שני מכל בעדים לא שנה לא מסר
למסירה לא חייס אבי דעשכוי אית לטעון החזרתו לך דלא
קא חזית ליה בידו וגם איתו יכול
לטעון לא מסרתו לי דמיי לדברים
עשויין להשליט ולהשכיר ואמר
לקוחה היא בדי דאיתו אמי אלא
דליכא עדי מסירה ובה"ג לחוד הוא

דקל לאזי דלומן חין לו חוקה. וזה
היה מסקנה דשמינין כחצי: **רש**
עבדי ביד אומן. שחלמנו אומנו
וכן ראה עבדים היה שאני יכול
לטעון לא רחית. וכגון שהחזיק בו
שש שנים דאי בפחות מנ' שנים
למה לי דנקט אומן דמשמע חזק
בדלם. אחר היה חוקה חזק
והאמר ר"ל (לפני דף ו.) הגדורות
אין לכן חוקה ואוקימנן אין לכן חוקה
לחלמר אבל יש לכן חוקה לחלמר ג'
שנים: **ועליון ביד כוכב**. ונאמרו
שע' אומן: **לא אמר כלום**. דלומן
אין לו חוקה: **כפני אמרם**. לפלוגי
למכרו וליתנו לו בתמורה: **דכרי**.
של סגולת קיימין. הכי קס"ד השם
והיינו דקפרינך מאי שנא רישא כו':
אמר רבא כו'. ברישא מפרש לה
והדר מפרש מייבבא: **ביולא**.
הטלים מתחת ידי אחר שטעון
שלקחן מן האומן וקאמר ליה אחר
לבעל הבית הוצעו ונאמר לו אחר
טיבו אלך והלא מפרסמי לאומן
לקחתו והוא משיב מן האומן קיימיו
ובמזלתי מכרו לו שזכרנו לאמר לו
למכרו הכי רוא רמי שטעון מדר

לְקַחְתִּי דַמְיוֹ דְּרֵא ח"ל הִיא מִחוּץ לַבַּיִת כִּי מִן זִמְנֵי וּמֵהֵמָּה הָיָה
דִּמְיָה לָא אֹמֶן הוּא כִּי ח"ל נִמְי יוֹדַע אֵי דְרִבְנִיתָה מֵהֵלֵל לְאוֹמֶן
וּבִזְכָּתָה אֹמֶן וְהִיא מֵהֵמָּה הִדְיוּ דְמִתְרָן עָלֵי [מֵה]: דְּרֵא ח"ל דְּבִזְכָּתָה מִיָּן
קִמְחָהּ דִּירֵי רֵהֲמִי: אִי דְרֵאִיעַ עֲדִים: שְׁמֵרן לוֹ לֵמַח לֵי רַחָה אֵהָ אִמְרַת
דְּרֵא דְלִמְרַת מֵהֵמָּה אִלּוּ שְׁמֵרן לוֹ בְּעֲדִים לֵי רַחָה לֵי לֵא רַחָה אִמְרַת
אִין אֹמֶן מֵהֵמָּה מִשּׁוּם דִּכּוּן הִדְקִידוּהוּ בְּעֲדִים תִּרְךְ לִהְיוֹהוּ בְּעֲדִים
וּמֵחָלָה קִמְי דְּכִי רַחָה אִין נִמְן אֵחַל אֵם לֵא רַחָה מֵהֵמָּה מִשְׁמַע דְּרֵא
לְרִיךְ לִהְיוֹהוּ לוֹ בְּעֲדִים: אִי רַחָה: אֹמֶן צִיד הָאוֹמֶן מֵיחָא חֲפִים לֵי
בַּעֲבָיִ: וּמֵיחָלָה מִיִּדּוּ: אִלְמָה הִיכָא דְרֵאִיעַ אִפְלִי לוֹ מִקֵּר בְּעֲדִים
לֵא מֵהֵמָּה אֹמֶן וְקִשְׁרָה לִרְבֵּה דְלִמְרָה הִיכָא דְמִקֵּר שְׁלֵא בְּעֲדִים ל"ש
דְּרֵא לֵא שְׁלֵא לוֹ רַחָה מֵהֵמָּה אֹמֶן: וּמִשְׁנֵי רִבָּה לֵא לְעוֹשֶׁה: הִיכָא
לִרְבֵּה לֵא מִקֵּר בְּעֲדִים אֹמֶן מֵהֵמָּה וְאִפְלִי רַחָה כְּדִמְרִינִן וְהִיא מֵיִיר
בְּגוֹן דְּלִיכָא בְּעֲדִים שְׁמֵרן לוֹ וְגַם רַחָה הִטְלִים בִּידּוּ דִּכּוּן דְּרֵאִיעַ
מִתְרִי: עֲדִים וְרַחָה לֵא מִי לִחְשׁוֹקִי צִיה וְלִמְרִינֵי לְקוֹח הוּא בִּידּוּ
שְׁסִירָה כְּחוֹרֶת פְּקִדוֹן כֵּא לִידּוּ וּמִינֵי לִיכָא לִמְיִר דִּהָא לֵא מִי לִמְיִר
הַהוּמִינִי לָךְ שְׁרִיר רֹאן אֹתוֹ עֲשִׂיוֹ בִּידּוּ: וְעֲשִׂיוֹ חוֹר לוֹ רִבָּה כְּעַל
דְּכִרָה מִמָּחִי דְּלִמְרִינֵי: מִבְּסִירָה עֲדִים אִפְלִי דֵלֵא רַחָה לֵי רִבָּה
לְאוֹמֶן וְהַשְׁמָא לָךְ דִּיכָא דְלִיכָא מִתְרִי עֲדִים וְרַחָה אִין לוֹ
חֻקָּה אֵחַל עֲדִים וְלֵא רַחָה אִו רַחָה וְלֵא עֲדִים יֵשׁ לוֹ חֻקָּה שִׁכּוֹל
לְעוֹשֶׁן הַהוּמִינִי לָךְ הִיכָא לֵלֵא רַחָה וְאִשְׁרָיָה דְמִקֵּר בְּעֲדִים דְּהִדֵּר בִּיה
מִמְחָלָה דְמִר לֵעַל תִּרְךְ לִהְיוֹהוּ לוֹ בְּעֲדִים וְכִי: הִיכָא דְלִיכָא לֵא
וְלֵא עֲדִים אִין לוֹ חֻקָּה: וְלֵאִישִׁי כִּיכָא לְחוֹד לִיכָא מִלְתָּה לֵא
דְרָאָה בִּיד אֹמֶן אִין לוֹ חֻקָּה וְאֵם לֵא רַחָה יֵשׁ חֻקָּה וּלְמִסְרִיה לֵא
יִישְׁרִינִן בִּין בְּעֲדִים בִּין כֵּלָה עֲדִים: וְהַמְרָתָה כּוּ: וְכִיוֹן דְּלִיכָא עֲדִים
לְמַלְחָה לֵי רַחָה: מְחִיב רַחָה: לֵאִישִׁי: כְּסוּעִי לִרְבֵּה: גְרָהָה בְּעִינֵי
דְּנִשְׁלוֹן אִו אִמְרָה רַחָה בְּצִית הַמְדָּרֶשׁ מִיִּל כּוּמִיִּה דְרִבָּה וְיִזְכָּתָה
דְּרֵאִישִׁי: עַל בַּעֲבָיִ כִּיכָא רֵאִיעַ: עֲדִים: מִשּׁוּם דְּלֹאֹמֶן מֵהֵמָּה מִינֵי
מִמְחָלָה לִמְיִר לְקוֹח הוּא בִּידּוּ יִכּוֹל לְעוֹשֶׁן עַד כִּדִּי דְמִי כְּדִמְרִינֵי: בְּנִי
הִנְהוּהוּ עִי דְלִכְלִי חוּשִׁילֵי כִּינְרַדְעָה (לֵעַל דָּף ל"א): כּוּמֵנֵי נִשְׁכָּע וְנוֹטֵל:
כְּלִמְרָא אִין כּוּמֵנֵי חוּשִׁילֵי בִידּוּ נִשְׁכָּע וְנוֹטֵל דְּהִימִי מִן הַנִּשְׁכָּע וְנוֹטֵל:
כְּלִמְרָא כּוּמֵנֵי נִשְׁכָּע וְנוֹטֵל וְעוֹמֵמָה כְּסוּעִי [מֵה]: מִשּׁוּם דְּכַעֲבָה הִיִּת טוֹרֵד
גַּם כְּפִיִּיהָ קִלָּן הַשְׁכִּירוֹת: לִיחִיו: דִּינִין עֲדִים מִמָּחִי קִאֲרִי:
אֵחַל

מיה לזקומה בלא ראה אס כן אמאי מרימן אומן שהעלית בידו
 וברכה במינו אלף לאצי במאי מוקי לה בין דליכא עדים בין דליכא
 אללאשמועיין דאע"ג דליכא עדים אומן מרימן וכגון דלא ראה ליחזי
 ראה דאס כן מאי קא משמע לן פשיטא דכי ליכא עדים ולא ראה
 דמרימן

מסורת הש"ס

(א) כ"ח קיב: שבועות חג.
(ב) ג"ח אומן, ג) ז"ל מנחם.
(ה) ג"ח אומן, ג) ז"ל מנחם.

הגהות הב"ח

(א) גמ' איתויביה אצ"י
לרבה ראה עבדו וכו';
(ב) שם מה טעם אלנך א"ל
אחיה: (ג) תוס' ד"ה נתנה
כו' דלא חזינן דשיהיה לא
מיהא כג"ל ומיכא דלא נמחק:

רבינו גרשום (המסך)

אמן עד ראיכא תרתי:
הנותן שליתו לאומן. לתקנה
דראה אותה בידו: אומן
אומר, ב' מעות קצצת לו
שביעיותיו: להביא ריהא.
בעדים: נתנה לו. האומן
לבעה"ב: בזמנו. היינו כל
היום שחוללנו לו: נשבע.
האומן ונטיל מבעה"ב
ישיביו בזמנו נשבע ונטיל:
גבר זמני המוציא מחבירו
לילו הריא, בעדים: אי
ראיכא עדים. שקצץ לו
במניה: